

Svajonų
ROMANAI

4

SIDNĖJAUS GEIDŽIAMIAUSI

JENNIFER RAE

UŽDRAUSTAS

Vaisius

Knygute.lt

Jenifer Rae
(Dženifer Rei)

UŽDRAUSTAS VAISIUS

Paskutinis tetralogijos
"*Sidnėjaus geidžiamiausi*"
romanas

Versta iš Jennifer Rae The Hotel Magnate's Demand
2015

© Jennifer Rae, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2015

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0053-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

Trys milijonai dolerių. Ar tie *lunatikai* iš tiesų patikėjo *tris milijonus dolerių* Eimei Makarti? Kad ir kiek jau turėjo patirties, kaskart nustebdavo, kad žmonės tiki, jog ji žino, ką daro. Negi jie nemato, kad ji penkerių metų vaikas suaugusios moters drabužiais? Jei matytų, kažin ar būtų pilstę šampaną ir gėrę už jos sėkmę.

Kažin ar būtų sake, kaip ja didžiuojasi, kad gavo pelningiausią užsakymą kompanijos istorijoje. Tikriausiai būtų perleidę užsakymą Tomui ar Mari, ar bet kuriam kitam iš vyresniųjų viešųjų ryšių konsultantų. Kuriam nors suaugusiam. Protingam, praktiškam, patikimam suaugusiajam, kuris supranta, ką daro, o ne jai. Eimė džiaugdavosi, jei susiruošus į sporto klubą pavykdavo rasti dvi vienodas kojines.

Beveik maniakiškai ji atidarė *The Saints*, madingo restorano Sari Hilse, duris, kur turėjo susitikti su visais kitais. Rimtai. Nė nenutuokė, ką reikės daryti su naujais klientais. Jiems priklausė didžiausias prabangių viešbučių tinklas visoje Rytų Azijoje ir Okeanijoje.

Juk ji nieko nesupranta apie viešbučius! Tesugeba malti liežuvium. Pati tai žino. Nuo ma-

žens visus apvyniodavo aplink pirštą. Kai vidurinėje dalyvavo Šiaurinių priemiesčių grožio konkurse, rimtai svarstė gebėjimą parduoti bet ką pristatyti kaip savo talentą. Vėliau apsigalvojo ir -pasirinko magijos triukus. Tikriausiai dėl to ir nelaimėjo. Arba dėl to, kad buvo stambiausia ir nemadingiausia mergina iš visų dalyvių.

Eimė prisiminė ilgą, plaukiančią, bohemišką suknelę, kurią pasirinko oficialiai vakaro daliai. Ji ją dievino. Su ja jautėsi graži, moteriška ir laisva, bet teisėjai pavadino ją hipe. Pasirodo, hipėms nelemta laimėti grožio konkursų. Tačiau net ir pralaimėjus mama mylavo ją kartodama, kad ji daug protingesnė už teisėjus, o tėtis tvirtino, kad tą vakarą ji buvo gražiausia iš visų.

Tėvai buvo dar du mieli kvailiukai, kurie manė, kad ji daug gražesnė ir protingesnė, nei yra iš tiesų.

Galbūt dėl to Eimė nuolat priimdavo netikusius sprendimus – nes žmonės vis kartojo, kad ji gali viską. Tikriausiai reikėjo daugiau laiko leisti su realistais, su protingais žmonėmis, kurie nesitiki stebuklo ir tvirtai stovi ant žemės.

Su tokiais kaip... Vila. Eimė pastebėjo ge-

riausią draugę vos nusileidusi į tamsų barą, kuriame pastaruoju metu buvo nuolatinė lankytoja. Pamačiusi plačiai išsišiepusią Vilą, Eimė nusišypsojo. Linksmoji, gudrioji, pašėlusį Vila.

Eimė nekantravo jai papasakoti apie naująjį užsakymą. Žinoma, ji viską truputį pagražins, kad skambėtų dar labiau neįtikėtinais, ir Vila juoksis iki nukritimo. Eimei patikdavo, kai bičiulė juokdavosi, nes tada juokdavosi ir ji, o juoktis Eimė mėgo labiau už viską. Juoktis, eiti į barus, dirbti ir nė minutėlės nestovėti vietoje. Kol ji užsiėmusi, nėra laiko galvoti apie liūdnius dalykus.

Staiga pilvą užliejo gerai pažįstamas šaltis. Jis pasklido kūnu kaip žaibas, pasiekė smegenis ir stojo prieš akis. Eimė suakmenėjo. Nurijo. Papurtė galvą. Pasipurtė visu kūnu. Kas čia dabar? Nėra laiko liūdesiui, nėra laiko niekam, kas galėtų sugadinti nuotaiką. Nėra laiko galvoti apie visus, kuriuos įskaudino ar kurie įskaudino ją. Ji nori juoktis ir linksmintis. Reikia pasikalbėti su Vila. Dabar pat.

Ji užtikrintai žengė prie minkštasuolio, kur sėdėjo Vila, jos vaikinai Robis ir kiti bičiuliai: Skotas, Keitė, Šantalė, Brodis ir Džesė. Eimė mintyse juos suskaičiavo. Ji atvyko paskutinė.

Pastaruoju metu taip nutikdavo nuolat – padaugėjus klientų darbas virto beprotybe, bet jai patiko būti užimtai.

Ji nuščiuvo, dar kartą suskaičiavo draugų galvas. Turėjo būti septynios, bet buvo aštuonios. Papildoma galva. Nepažįstama galva. Vyriška galva, atsukusi jai pakaušį. Eimė susimąstė, kas galėtų būti tas nepažįstamasis. Draugų ratas buvo labai uždaras. Paprastai susirinkdavo tie patys žmonės. Jei kuris ką ir atsivesdavo, tai būdavo ji.

Eimė greitai dirstelėjo į Džesę. Ši užsisvajojusi žvelgė į nepažįstamąjį. Aha! Štai kaip. Džesė atsivedė vaikiną. Bet ne, negali būti. Kalbėjo su ja ryte prieš išbėgdama pro duris ir Džesė neužsiminė apie jokią vaikiną.

Bet argi dabar laikas galvoti apie Džesę ir jos vaikiną ar ką nors kitą. Ji ką tik gavo svajonių užsakymą. Laikas pasigirti ir užsisakyti kokteilį.

Eimė numetė naują *Louis Vuitton* rankinę ant minkštasuolio šalia nepažįstamojo ir nutaisiusi saldu balselį tarė:

– Ponios ir ponai, pasiruoškite garsiai paploti, nes su jumis šį vakarą – nauja *Paukščio* rinkodaros žvaigždė.

Visi pakėlė akis ir padrąsinančiai nusišypsojo. Eimė įsmeigė akis į Vilą, kovodama su pagunda pasakyti ką nors įžūlaus ir ją prajuokinti, bet ši keistai šypsojosi. Net ne visai šypsojosi, o žvilgsnis šokinėjo aukštyn žemyn. Ką ji daro?

- Be to, įtikinau tuos idiotus, kad atiduotų mūsų naujausią klientą ir jo tris milijonus dolerių man vienai. Jie mano, kad tai puiki mintis, - nusijuokė Eimė.

Skotas atsistojo ir ją apkabino, Džesė sucypė iš džiaugsmo, o Brodis garsiai pasakė, kad jos viršininkui ne visi namie.

Tik Vila nepasijudino. Ji ir toliau šypsojosi, bet Eimė tikėjosi daugiau. Bent jau juoko, pokšto ar tosto, bet draugė sėdėjo kaip sėdėjusi, žvilgčiodama tai aukštyn, tai žemyn.

- Eime... - pradėjo galiausiai pakilusi, bet vis dar nuleidusi akis. Dabar Eimė pagaliau suprato, kur ji žiūri. Į nepažįstamąjį. O jis, pajuto Eimė, dabar žiūrėjo į ją, tad ji atsisuko. Greitai pakėlė akis į Vilą. Ta stovėjo suakmenėjusi. Eimė taip pat. Jos smegenys užšalo. Ne tik smegenys, bet kiekviena kūno ląstelė. Ji negalėjo nei įkvėpti, nei iškvėpti. Širdis sustojo.

- Eime...

Vila. Eimė sutelkė paskutines jėgas ir įkvėpė. Dėkinga ant peties pajuto draugės ranką, nes išsigando, kad nualps. Sutikus jos žvilgsnį, sudrebėjo keliai.

Jos kalbėjosi be žodžių.

Rimtai?

Nusiramink.

Ne. Negali būti.

Kvėpuok. Viskas bus gerai.

Aš tam nepasiruošusi. Ką aš pasakiau? Ar ką tik apsikvailinau?

Tiesiog atsisuk į jį.

Eimė atsisuko pasiryžusi sutikti jo žvilgsnį, bet jis kaip tik tada atsistojo. Šešios pėdos. Stiprus, juodbruvas. Ji sunkiai nurijo seiles, žvilgsniu nuo krūtinės ir plačių pečių pakilo prie veido. Manė, kad jį pamiršo, bet iš tiesų niekada nepamirš. Tai buvo jis. Jis čia.

Lukas.

Eimė norėjo ką nors pasakyti, bet tik sužiopečiojo be garso. Pamėgino dar kartą. Žinojo, ką nori pasakyti. Ne kartą repetavo. Prieš kelis mėnesius vėl susitikusi su Vila daugybę kartų mintyse kartojo, ką pasakytų sutikusi Luką, Vilos brolių, savo buvusį viršininką ir didžiąją gyvenimo meilę. Jis buvo vienas iš dviejų

žmonių, žinančių jos didžiausią paslaptį. Bet dabar visos repeticijos nuėjo šuniui ant uodegos.

- Labas, Eime, seniai nesimatėm.

Tikrai. Labas, Lukai. Malonu tave matyti.

Kaip laikaisi? Ji galėjo pasakyti daug ką, tačiau tik įsikibo Vilai į ranką ir prisitraukė ją prie savęs.

- Einu... atsinešiu gėrimą, - ir apsisukusi ant kulno nusitempė draugę iš paskos.

- Eime, kol dar ne per vėlu...

- Ne per vėlu? Vila, jau tikrai per vėlu. Kodėl nesakei, kad bus Lukas? Turėjai mane įspėti!

- Jis atvyko tik šiandien ir man parašė. Atsakiau, kad prisijungtų prie mūsų, bet nesitikėjau, kad suspės.

- O, Dieve, ką aš ten pasakiau? Jau net neprisimenu.

Kaskart, kai netoliese pasipainiodavo Lukas, jai apsisukdavo galva. Nors nuo to vakaro prabėgo aštuoneri metai, pamačius jį, už loginį mąstymą atsakinga smegenų dalis užsiblokuodavo. Skrandis susimetė į kietą mazgą.

Eimė prisivertė nusišypsoti.

- Gerai. Viskas gerai. Tiesiog nustebau... Norėjau jį pamatyti. Džiaugiuosi jį -matydama.

Bet pirma išgerkim. Ko norėtum? Tiesą sakant, užsakysiu gėrimų visiems. Mes juk švenčiam.

Vila žvelgė į ją švelniai, buvo nesunku atspėti, ką galvoja.

- Vila, nežiūrėk taip į mane. Man viskas gerai, - tvirtai tarė Eimė nutaisiusi savitą šypsenėlę ir atsisuko į barzdotą tatuiruotą barmeną.

- Deivai, mielasis, puikiai atrodai! Graži šukuosena. Kietai atrodo, - nusišypsojo visa burna ir mirkstelėjo. Šią šypseną ji naudodavo tada, kai norėdavo, kad žmonės nusišypsojotų ir jai.

Šį vakarą ji norėjo, kad visi šypsotųsi, juoktųsi ir plepėtų. Norėjo, kad širdis kuo greičiau grįžtų į normalų ritmą ir ji galėtų stoti akis į akį su Luku. Net nesuvokė, kodėl taip susijaudino. Lukas buvo tik senas bičiulis. Tiesa, kažkada buvo jį įsižiūrėjusi, bet nuo to laiko prabėgo aštuoneri metai. Tada jai tebuvo aštuoniolika. Paauglė.

O dabar - moteris. Pasitikinti savimi ir patyrusi. Ji pasikeitė, greičiausiai ir jis taip pat. Ko gero, net nelabai atsimena ją ir kas nutiko. Ir vėl tas jausmas. Kūnu slenkantis šaltis. Kai tik atrodydavo, kad pagaliau jį įveikė, ateidavo toks vakaras kaip šis ir jis vėl pasibelsdavo į

duris.

- *Dink*, - sušnabždėjo pati sau.

- Nelabai šiltas pasveikinimas. Ką tik atėjau.

Eimė pajuto jį šalia dar nepamačiusi. Jis stovėjo jai už nugaros. Truputį prikimęs, žemas balsas. Kai buvo aštuoniolikos, išgirdusi jį lydėdavosi ir kikendavo, bet tik ne šiandien. Šiandien ji nekikens. Juk jai ką tik patikėjo trijų milijonų dolerių vertės užsakymą. Ji stipri ir galinga, o stiprios ir galingos moterys nesilydo.

Tačiau dėl viso pikto ji įsikibo į barą.

- Kalbėjau ne su tavimi, - cyptelėjo. *Po velnių*. Eimė pasistengė nutaisyti savo geriausią, profesinį balsą. - Kaip sekasi? Seniai nesimačėm.

- Aštuonerius metus.

Lukas stovėjo nejudėdamas. Jai tai patikdavo. Atrodydavo toks ramus ir stiprus. Aukštas. Drąsus. Priešingai nei ji.

Prisiminusi save tą vasarą, kai dirbo *Žaliojo rifo* kurorto registratūroje, Eimė galvodavo, kad buvo truputį keista. Švelniai tariant. Iš tiesų ji buvo savanaudė, egocentriška, išpuikusi mergiščia. Nieko keisto, kad dabar Lukas nesišypso. Jam ji buvo kaip velnių priėdusi

jaunėlė sesutė. Niekada joje nematė nieko daugiau, o jai jis buvo erzinančiai rūpestingas Vilos brolis. *Karštas* brolis. Labai karštas.

Ir dabar, sutikusi jį akis į akį, Eimė suprato, kad niekas nepasikeitė. Na, nebent jis tapo dar karštesnis. Visada buvo aukštas, bet dabar atrodė platesnių pečių, tvirtesnio žandikaulio. Balsas dar žemesnis. Plaukai vis dar tokie pat tamsūs, tik nukirpti trumpiau nei anksčiau, kai ant kaktos krisdavo neklusnios garbanos.

Jokių plačių šortų ir polo marškinėlių, kuriuos nuolat dėvėdavo kurorte. -Dabar Lukas vilkėjo prabangų kostiumą. Ir kaklaraištį. Tiesą sakant, atrodė truputį suvaržytas savo tvarkingų drabužių, bet jam tiko. Ypač tiko prie niūrios veido išraiškos.

Eimė pakėlė į jį akis. Tos pačios žalios akys. Kaip nuotaikos žiedai, kuriais prekiaudavo suvenyrų krautuvėje. Kai būdavo linksmas, jos nušvisdavo kaip Sekminių vandenynas, kai supykdamo ar nuliūsdavo, apsiniaukdamo ir aptemdavo. Eimė puikiai prisiminė, kaip jos atrodė apniukusios ir aptemusios, nes Lukas nuolat būdavo ja nepatenkintas, tačiau ryškiai žalias matė tik kartą. Tą vakarą...

Ji prispaudė ranką prie pilvo tikėdamasi, kad šaltis nepasieks akių. Ji neverks. Nė karto dėl

to neverkė.

- Aštuoneri metai. Oho. Bet vis dar mus prižiūri ir neleidi linksmintis, - nusišypsojo Eimė tikėdamasi, kad jis supras, jog ji tik erzina.

- Panašu, kad ir tu nelabai pasikeitei. Vis dar kikenį pamačiusi vaikiną ir neskaičiuoji kokteilių.

Jis vos pastebimai šyptelėjo lūpų kampučiais ir susikišo rankas į kelnių kišenes. Permatė ją. Kaip visada.

- Norėtum, kad kikentume dėl tavęs, ar ne? - vėl nusišypsojo Eimė.

Jai visada patiko erzinti Luką. Spausdavo jį tol, kol niūrią veido išraišką pakeisdavo šypseną. Kai buvo aštuoniolikos ir prieš akis laukė visas gyvenimas, tai buvo jos mėgstamas žaidimas. Dabar, sulaukusi dvidešimt šešerių, turėtų būti atsargesnė. Turėtų būti protingesnė, bet su Luku vis dar jautėsi kaip vaikas. Vis dar buvo gera su juo flirtuoti.

- Žinau, kad norėtum.

Jam palinkus į priekį Eimė užuodė jo aromata. Tas pats dieviškai gaivus vandenyno kvapas, kurį prisiminė. Luko lūpos vos vos prisilietė prie skruosto, lyg jis bijotų prie jos artintis....